
Bánki Éva

A LEGBOLDOGABB HARAPÁS

- És a körte milyen? – kérdezte a kisfiam.
- Olyan, mint az alma.
- Akkor miért nevezik az egyiket így, a másikat meg úgy?
- Mert más a formájuk. Tudod, a körte az olyan csúcsos.
- A cipőm orrával lerajzoltam a homokba egy körteformát.
- Na, ilyen a körte, látod?

A kisfiam bólintott, és elégedetten beleharapott az almájába. Műalma volt, ráadásul nem is annyira olcsó. *A legboldogabb harapás*, hirdették a csomagoláson.

Kézen fogva sétáltunk tovább. Anya és fia. Ketten. Mintha. A tenger felől fertőtlenítő szaga áradt. Talán jobb lenne már máshol, gondoltam.

De hol van a máshol? Én még emlékszem az igazi körtékre, vagyis a nyelvem emlékszik az ízükre. A kásás, leves húsukra. A körtéknek valahogy elgondolkodtatóbb, mélyebb íze volt, mint az almának. Órákon át megbújt a zamata a számban.

– Jó, hogy már nincs igazi körte – mondtam a fiamnak. – Te nem is tudod, hogy milyen hamar megrohadt, és barna, bűdös foltot hagyott.

– Mi nem rohadunk meg – mondta a kisfiam, és átölelte a derekam.

– Hát persze hogy nem – mondtam, és a válla fölött a karórámra sandítottam.

– Már nincs rohadás. Ez is valami, drágám.

Unatkoztam, és rettentően fájt a fejem. De rossz anya volnék, ha ezt a gyerek orrára kötném. Negatív energiák, ugye.

Ő közben elengedte a kezem, és úgy viselkedett, mint régen a gyerekek. Nekiiramodott a víznek, aztán kacagva hátrahőkölt a hullámoktól. De nem elég gyorsan, térdig lucskos lett a nadrágja.

– A végén még bűdös leszel, gyere ki azonnal! – kiáltottam.

– Hogy lehetnék bűdös, ha már nincsenek állatok az óceánban!

– Talán maradtak benne férgek vagy vírusok! Ilyen-olyan fehérjék. Gyere már ki onnan, nem hallod?

A tengervíz a gyerek lábnyomában sárgásan habzott.

– Igaz, hogy valamikor éltek óriási békák is a földön?

Óriási békák? Már én sem tudtam, mit higgyek. Óriáspolipok? Elefánt méretű szúnyogok? Mamutok, akik az ormányukkal vagy mójukkal piszkálták a holdat? Mióta eltüntettük a felesleges élőlényeket a bolygóról, az állatok beköltöztek a mesekönyvekbe, és egyre félelmetesebbek lettek. De szerencsére ma már csak rettegést terjesztenek, nem betegségeket. Nem tüdőbajt, pestist, ebolát.

A fiam a pestisről is azt hiszi, valami óriási patkány.

– De én azért szeretnék állatokat látni, igaziakat – mondta a gyerek, mikor megfogta a kezemet. – Egy kutyát például.

– Hagyd már, kisfiam! A kutyák mind borzalmasak. Szőrösek, mocskosak, és megharapják a gyerekeket. Nem is tudod, hány betegséget terjesztenek. Képzeld csak, még veszettek is lehetnek!

A gyerek megrántotta a vállát, és nagyokat cuppogva újra beleharapott az almájába. Vajon ő is csak tettet, hogy jól érzi magát?

Ami azt illeti, nem irigyeltem tőle a *legboldogabb harapást*. Manapság minden gyümölcsnek egyformán édeskés-savanykás íze van, de legalább harapdálni lehet őket. Harapni, harapdálni, mintha állatok volnának. De a gyerekek, ezek a tökéletlen lények, persze szeretik az ilyesmit.

– Mi legalább megvagyunk – mondta a fiam, és átölelt. – Anya és én. Én és anya. Minket nem haraphat meg semmi, mi biztonságban vagyunk.

Az arcbőrének a színe emlékeztetett a régi húsos almákra, amelyeket nagyanyám kertjében ettem.

– Nem, nem, nem – mondtam, miközben lefejtettem a kezét a derekamról. – Mi biztonságban vagyunk, kisfiam.

Hirtelen elsédültem, mert elképzelttem, hogy láttam ezt a partot korábban. Zengtek körülöttünk a kabócák, hajnalban sétálgatva hallottuk a rigókat és a pacsirtákat. Talán még őzek és zsiráfok is sétálgattak a parti sétányon. Vagy ezt már csak én képelem? Megfertőzött a gyerek egyik mamutos, dinós, szörnyecskés mesekönyve? A képtelen állatok a képtelen helyeken.

Megint nehéz szagot hozott a szél a tenger felől. Nem is értem, miért kell folyton fertőtleníteni a levegőt és a tengert.

Beszívtam hát a csendet, mert mást nem lehetett. De valahogy ez a csend sem volt igazi. A régi azért lehetett annyira bódító és álmosító, mert a rovarok szárnycsapásai, az élők motoszkálása, a madarak szívverése is ott lapult benne. Ha beszívtad, az élők közösségében érezted magad.

Most már csak a halott tenger csapkodta a partot. Véget nem érő agónia.

De mitől ennyire sárgás a víz? És honnan jön ez a bűz? Hiszen már semmi sem rohad benne. Legyőztük az összes lényt a földön.

– Látod, megvagyunk – mondtam nagyokat sóhajtva. – Most már csak az undorunkon kéne uralkodni.

Megint eszembe jutottak a kabócák, és bizseregni kezdett az ujjam. Vagy csak azért bizsergett, mert a kabócák is dörzsölgetéssel adtak ki magukból hangot? Vagy rosszul emlékszem? Ami azt illeti, se dinoszauruszt, se mamutot, se kabócát nem láttam közlelről. Nem is baj.

A gyerek hol előreiramodott, hol visszazaladt. Nem aggódtam érte, tudtam, fél nélkülem. Úgy van beprogramozva, hogy csak egy felnőtt mellett érzi magát biztonságban. Atavisztikus ösztönök, ugye. Rásandítottam az órára: atyaég, még negyedórányi séta van hátra.

De minek is sétálunk? A part mindenhol egyforma, ahogyan a sárgásan habzó tenger. A látóhatár szélén magasodott néhány szélben remegő, zöld dárda. Talán ciprusok, azoknak megkegyelmeztek.

– Azért én mégis szeretnék egy kiskutyát – nyavalygott a kisfiam, ahogy odaszaladt hozzám. – Csak addig, amíg meg nem harap. Ígérem, nem betegszem meg tőle.

Én csak mentem tovább, rá se hederítettem.

– Anyukám! Kérlek!

– Még mit nem! Az állatoknak a könyvekben van a helyük.

– Naaaa! – nyafogott tovább a gyerek. – Csak egyszer. Egyetlenegyszer. Egy órára! Egy icipici órácskára! Légy szíves! Megígérem, hogy nem rohadok meg, nem betegszem meg, veszett sem leszek.

Ami azt illeti, ezek az időszakos raplik legalább épp úgy untattak, mint ennek a végtelen, halott tengernek a hullámai. Állsz a parton, és reménykedsz, hogy ez vagy az a hullám más lesz, mint a többi. De nem.

Pontosan ilyenek a gyerekek is. Nincs hova menekülni előlük, a hisztijeik egyre rosszabbak. Már tudom, hogy mi vár rám: nyivákolni fog, aztán toporzékolni kezd, és egykettőre leveti magát a földre... És a sírás! A fene se tudja, hogy ezt mért nem tiltották be?

A legboldogabb harapás! Talán nekem is ez kéne. Nem tudtam tovább uralkodni magamon, lelöktem a gyereket a földre.

– Állj már le! Ugyan kinek kell egy kutya? Tizenhét éve kitiltották őket a bolygóról. Ami nem is csoda, mind olyan veszélyesek és koszosak.

– A lényeg az, hogy – akartam volna tovább folytatni. De persze nem is tudtam, mi a lényeg. A gyerek kitépte magát a karomból, és mint az őrült, fel-alá rohangált a parton.

– Van itt valaki? Állatok, hol vagytok?

Persze senki nem felelt. Csak a vigasztalan kékség borult a partra.

Megvagyunk, megvagyunk, suttogtam magamnak, mintha imádkoznék.

És közben néztem ezt a könnyekkel a szemében toporzékoló, nyomorúságos gyereket. Régen, amíg kisebb volt, szórakoztatott. Sokba került, igen, de egy ideig úgy éreztem, megérte. És ez az örökös rohangálás, követelőzés, toporzékolás! Soha nem tudom, mikor unja meg!

Akárhogy nézzük, egy gyerek veszélyesebb és kényelmetlenebb, mint egy kutya.

Kínlódjon vele más! Visszaviszem, ahonnan elhoztam.